

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΡΙΔΗΣ

”Αρτος Ψυχῆς

« Ἄν δὲν πιστεύεις», μᾶς λέει ἡ Λένα Παππᾶ στὸ τελευταῖο βιβλίο της Γλυκασμοὶ «δὲ θ’ ἀξιοθεῖς / ὑπέροχος νὰ βαδίσεις ἐπὶ τῶν ὑδσάτων».

Καὶ ξέρουμε πολὺ καλὰ τὶ ἐννοεῖ καὶ πόσο βαθύτερα ἀγγίζει τοὺς συλλογισμοὺς μας καὶ πόσο λιγότερα μᾶς πληγώνει μ’ αὐτὸ τὸ ἀσιάσειστο μέτρημα τοῦ λόγου. Ἐνὸς λόγου ποὺ ἐκπηγάζει, ξαφνικά, στὴν ἔρημο τῆς ἀστόχαστης καταβύθισης τοῦ εἶναι, ἀπὸ τὸ φόρτο καὶ τὸ ἀγκομαχητὸ τῶν ὄσων ἀποθηκεύονται στὸ νοῦ καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Κατὰ τ’ ἄλλα, ἐσὺ ὁ πολύξερρος, ὁ ἐκκωφαντικὸς θνητὸς «θὰ μείνεις / νὰ διασχίζεις τὸ δάσος / δίχως νεράιδες καὶ ξωτικά / μόνος / καὶ τὸ βασιλόπουλο δὲ θὰ ῥθει ποτὲ / νὰ σοῦ λύσει τὰ μάγια».

Ἔτσι, εἰσαγωγικά, χωρὶς τὶς περίπλοκες παρενθέσεις καὶ χωρὶς τὶς περίεργες γλωσσικὲς διακλαδώσεις, οἱ Γλυκασμοὶ τῆς Λένας Παππᾶ μᾶς ἀγγίζουν τρυφερὰ καταδεικνύοντας, γιὰ πολλοστὴ φορὰ ὅτι ὁ στίχος της θαυματουργεῖ. Κι αὐτὸ γίνεται μὲ τὴν ἀνάλογη σταθερότητα τῶν ὑλικῶν μιᾶς κατοικίας ζεστῆς ἀλλὰ καὶ σίγουρης γιὰ ὅ,τι ὀνομάζουμε διαχρονικὸ καί, φυσικά, στέρεο. Πάνω σ’ αὐτὰ, λοιπόν, τὸ οἰκοδόμημα ὑπερίπταται ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τῆς ὄλης πορείας ποὺ ξεσπᾶ «σὰν ἓνα θαυμάσιο κύμα μουσικῆς». Τελικὰ ποὺ βρίσκεται ἡ ποίηση καὶ τὸ τραγούδι; Ἡ αἰτία καὶ τὸ αἰτιατό; Ὁ ἄμβωμνας καὶ ἡ ποιήτρια; Μά, ἐκεῖ ποὺ κατικεῖ, παιδεύεται καὶ πάσχει γιὰ τὴν ἀνύψωση στὴν πιὸ κρίσιμη κι ὀλοκληρωμένη καμπὴ τῆς ὑπαρξῆς της: «Κατάκοιτη, μ’ ἀνασηκώνει, γιὰ νὰ κερδίσω ἀκόμα μιὰ πληγή».

Ἡ Λένα Παππᾶ, συνεπέστατη στῆς ἀρχές καὶ στοὺς νόμους της, ἀναλίσκεται μεταξὺ ζύμης καὶ νεροῦ προσφέροντας, τελικά, τὸν ἄρτο τῆς ψυχῆς της.

ἐπι-κοινωνία,

τριμηναία ἀσκηση φιλίας καὶ ἐπικοινωνίας τῆς ὀρθόδοξης ἐνορίας
ἔτος 6ο ἀρ, 30 Ἰανουάριος μάρτιος 2005. σελ. 37

